

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.145/2014/33. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten a 2014. év október hó 22. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következőn

ÍTÉLETET:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 6.B.156/2012/39. számú ítéletét az alábbiak szerint ***változtatja meg:***

Az emberölés bűntettének kísérlete a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdése, a lőfegyverrel és lőszerral visszaélés bűntette 2012. évi C. törvény 325. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés a) pont szerint minősül, a közlekedési bűncselekménye a 2012. évi C. törvény 236. § (1) bekezdése szerint minősül és megnevezése járművezetés ittas állapotban vétsége.

A vádlott legkorábban a büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A Fejér Megyei Rendőr-főkapitányságon 07000/146/2011. bü. szám alatt kezelik a bűnjeleket.

A 14. tétel alatt kezelt lőporletapogató fóli lefoglalását megszünteti és megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2014. év május hó 9. napjáig előzetes letartóztatásban, 2014. év május hó 10. napjától 2014. év július hó 31. napjáig házi őrizetben, majd 2014. év augusztus 1. napjától ismét előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja, oly módon, hogy egy napi szabadságvesztésnek négy napi házi őrizetben töltött idő felel meg.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 24.000 (huszonnégyezer) forint bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Székesfehérvári Törvényszék a 2013. szeptember 30. napján kihirdetett 6.B.156/2012/39. számú ítéletével a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete (1978. évi IV. tv.166.§.(1) bekezdése), lőfegyverrel és lőszerral visszaélés bűntette (1978. évi IV. tv.263/A.§.(1) bekezdés a/ pont) és ittas járművezetés vétsége (1978. évi IV. tv.188.§.(1) bekezdése) miatt 5 év börtönbüntetésre, 2 év közúti járművezetéstől eltiltásra és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az egyéb járulékos kérdésekről, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az élet elleni cselekmény előre kiterveltkénti minősítéséért és a büntetés súlyosításáért, a vádlott és védője enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.982/2012/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést csak a súlyosítást célzó részében tartotta fenn.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság alapvetően betartotta az eljárási szabályokat, de tévedett tanú1 és tanú2 tanúk vallomásának értékelhetősége kérdésében.

A tanú1 - a vádlott leánya - a 2013. március 11. napján tartott bírósági tárgyaláson, a törvényes figyelmeztetést követően, a mentességi jogával nem élt és tanúvallomást tett.

A tanú2 - a vádlott veje - a 2013. május 8. napján tartott tárgyaláson szintén nem élt a mentességi jogával és tanúvallomást tett.

A bíróság a 2013. szeptember 30. napján megtartott tárgyalásra mindkettejüket visszaidézte szembesítés céljából, de ekkor már mindkét tanú élt a mentességi jogával.

Alapvetően tévesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak a megtagadást megelőzően tett vallomás bizonyítékkénti felhasználásával összefüggő álláspontját.

A Be.296.§.(3) bekezdéséből az a következtetés vonható le, hogy ha a tanú az eljárás későbbi szakaszában történő meghallgatásakor él a mentességi jogával, úgy a korábbi vallomásai nem vehetők figyelembe.

Ezért indítványozta tanú1 és tanú2 tanúk vallomásainak kirekesztését a bizonyítékok közül.

Mindez azonban nem teszi megalapozatlanná az elsőfokú bíróság ítéletét, mert a tényállás így is aggály nélkül megállapítható.

A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából szükséges bizonyítékokat az elsőfokú bíróság feltárta, és azok mérlegelésével hibamentesen állapította meg a tényállást.

Az indokolás teljes körű elemzését adta a bizonyítékoknak. Kitért a vádlott különböző vallomásaira, azok ellentmondásaira, feltárta a cselekmény elkövetésével kapcsolatos valamennyi releváns tényállási elemet. A vádlott vallomásait összevetette a tanúvallomásokkal, a szakvéleményekkel és az egyéb okirati bizonyítékokkal. Vizsgálta a vádlott által a vallomásai módosítására előterjesztett indokokat, azok logikáját, életszerűségét. Mindezek elemzésével hibátlan magyarázatát adta a bizonyítékértékelő tevékenységének.

Az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta az elkövetéskor hatályban volt büntető törvényt, és ennek jogszabályi indokát sem adta.

A feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb szabályaira figyelemmel az elbíráláskori törvényt kell alkalmazni.

Okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és a minősítéssel is egyetértett azzal, hogy a jogszabályi helyeket a 2012. évi C. törvény szerint kell megjelölni.

Megjegyezte, hogy nem kétséges, hogy az előre kiterveltség bizonyos elemei a vádlott cselekményében felismerhetők voltak, felmerült a felesége megölésének szándéka, de ez önmagában nem volt elegendő az előre kiterveltség megállapításához. A cselekmény lefolyása eshetőlegesen, a körülmények alakulásától függően zajlott le. Így már nem kifogásolta az előre kiterveltség meg nem állapítását.

A cselekmények minősítését a továbbiakban helytállónak tartotta.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen jelölte meg, de további súlyosítóként látta értékelhetőnek az előre kiterveltséghez közelítő tudatos elkövetést és a kitartó szándékot, amit az is tükröz, hogy a vádlott kétszer is megpróbált rálőni a feleségére, majd miután a fegyver a második lövésnél nem sült el, a fegyver markolatával kezdte bántalmazni a feleségét, és a bántalmazásnak csak a rendőrség közbelépése vetett véget.

Úgy értékelte, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradásának alig van súlya, hiszen a cselekmény befejezése a vádlotton kívülálló okból maradt el.

Mindezek alapján annak a véleményének adott hangot, hogy a halmazati büntetésként a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés a büntetési célokat nem szolgálja kellően, így annak súlyosítása indokolt.

Indítványozta a Székesfehérvári Törvényszék ítéletének megváltoztatását, a szabadságvesztés tartamának felemelését és a feltételes szabadságról történő rendelkezést, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

Az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását látta indokoltnak, bejelentve, hogy azon nem kíván részt venni.

A vádlott a fellebbezését írásban is megindokolta.

Ebben az emberölés büntettének és az ittas járművezetés vétségének vádja alóli felmentését, a lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette miatt pedig a büntetése enyhítését kérte.

Személyes költségmentességet is kért és a feltételes szabadságra bocsátás 2/3 részben történő meghatározását.

Álláspontja szerint két cselekményben a bűnössége nem nyert minden kétséget kizáróan bizonyítást.

Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat hiánytalanul kellett volna értékelnie, és vizsgálnia kellett volna a vallomást tevők szavahihetőségét. Ez utóbbi pedig mind a sértett, mind pedig a két intézkedő rendőr (tanú3 és tanú4) esetében megkérdőjelezhető.

Ezt követően részletesen kifejtette az álláspontját az élet elleni cselekmény tekintetében.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy nem azt vették jegyzőkönyvbe, amit ő mondott, hanem amit a móri közlekedési járőrök mondtak nekik. Ezt, a 2011. december 30. napján tett vallomását vissza is vonta, és 2012. április 27-én, az ügyészi meghallgatáson új vallomást tett.

Felvetette azt is, hogyan tehetett magára terhelő vallomást, ha nem tudta mi történt.

A későbbiekben tett vallomásainak számszerű és egyéb eltérései szerint a nyomozati vallomása tartalmának ellenőrizhetetlenségéből adódtak, mivel szemüveg hiányában és a pszichés-és fizikai állapota (feldagadt szemek, vérző száj, illetve orr) miatt nem tudta a jegyzőkönyvet elolvasni.

A sértett által előadott vallomások egyes részeit túlzónak és életszerűtlennek minősítette. Ilyennek jelölte meg azt, ha valaki fél a támadójától, az nem a kanapén ülve várja egy 30 cm-es késsel.

A sértett szerint azt sem tudta, hogy cselekmény mely időszakában mi is történt, majd miután az éjszaka folyamán több esetben is beszélt a szeretőjével, megtette a

nyomozati vallomását, amely viszont teljesen eltért az órákkal korábban előadottaktól.

A tárgyalási jegyzőkönyvből és a nyomozati vallomásból idézettel illusztrálta mindezt, pl. hogy mikor állt fel a sértett, melyik oldalán ment el a lövés, látta-e azt egyáltalán.

Azt is tévesnek tartotta, hogy a sértett 2,5 méter távolságot határozott volna meg. A helyszínrajzot is figyelembe véve, szerinte a sértett 1-1,1 méterre lehetett a fegyver csövétől. Miután pedig a lövés térdmagasságban ment a kanapéba, és kb.60-70 cm-el a sértett mellé, így neki nem lehetett élet kioltására irányuló szándéka, miután a felesége kezében volt egy 30 cm-es kés is. Nem volt véletlen, hogy a lövés a sértett mellé ment. Katonai szolgálatára és a fegyverkezelésben való jártasságára hivatkozott.

Tévesnek ítélte azt a bírósági álláspontot is, hogy mivel a sértett gyengébb fizikumú (62 kg) volt, így nem állt módjában támadólag fellépni a késsel, hiszen felesége hirtelen haragú volt, és akkor nyilván alkoholt is fogyasztott, mert 2 borospohár állt az asztalon.

Magyarázatot adott arra is, hogy miért csak a tárgyaláson tett említést arról, hogy kést látott a felesége kezében, nem volt biztos benne, és nem akarta a feleségét ártatlanul vádolni.

Vitatta tanú3 és tanú4 tanúk vallomásának hitelességét egyrészt a balta helyével, másrészt a neki tulajdonított kijelentéssel kapcsolatban, miszerint meg akarta ölni a feleségét. Miért nem hallotta akkor ezt a doktornő is?

A „bárcsak sikerült volna” kijelentés arra vonatkozott, hogy a feleségét hazacsalni és helyreállítani a békét.

Megbilincselésével összefüggésben rendőri bántalmazást panaszolt, megütötték, megrúgták. Persze a rendőrök erről nem tettek említést, ez is megkérdőjelezi a szavahihetőségüket és az intézkedés jogszerűségét.

Az ölési szándékra utalást a rendőrségtől kapott feltételezésnek tartotta, és hibásnak ítélte a bíróság erre levont következtetését.

Azt is téves következtetésnek tartotta, hogy ölési szándékkal vitte volna magával a fegyvert, hiszen tanú5 mesélt a férje fegyverviseléséről a 2011. december 30-i vallomásában.

Azzal sem értett egyet, hogy fegyverrel a kezében ment volna be a szobába. A sértett támadó fellépése előtt senki sem fogott rá fegyvert.

Hibásnak ítélte meg azt a bírósági megállapítást is, amely az ölési szándéknál tanú6, tanú5, tanú7 és tanú8 tanúk vallomására hivatkozik, hiszen közülük egyedül a tanú6 hallott erre utaló kijelentést, ő is a sértettől.

Tévesnek értékelte a vádnak azt a mondatát is, hogy próbálta volna a fegyvert újratölteni, hiszen félautomata fegyverről van szó. Amit a sértett újratöltésnek vélt, az csak a fegyver visszabiztosításának mozzanata volt.

Kétségesnek látta a sértett sérülésének keletkezését is, hiszen ha egy 137 kg-os férfi egy közel 60 dkg-os fém tárggyal (fegyverrel) valakit 3-4 alkalommal „fejbe ver” annak nem egy féldínyi duzzanat lesz a fején.

Az elsőfokú bíróság szerint nem vizsgálta ki, a vádlott mellett szóló érveket. Neki még csak eshetőleges szándéka sem volt a sértett megölésére.

Az ittas járművezetés kapcsán azzal érvelt, hogy a cselekmény után több mint két órával vettek csak vért, és az egyszeri vérvétel, illetve a vizeletminta hiánya és a szonda alkalmazásának elmulasztása nem bizonyíték arra, hogy ő nem 19 óra és 20 óra között itta meg a 2 liter bort, várakozás közben. Ezt szerint az orvosszakértő is alátámasztotta. A szakértő ezzel kapcsolatos észrevételével nem értett egyet, mert a szakértő nem tudhatja, hogy mennyit tud ő meginni 1 óra alatt.

Azt sem értette, miért változtatták át az 1,78 ezreléket 2,1-2,2 ezrelékre, hiszen nem volt tisztázva az alkoholfogyasztás ideje.

Kifogásolta, hogy lánya visszavont vallomása alapján ítélte el őt a bíróság, de akkor figyelemmel kellett volna lenni a tanú2 vallomására is.

Azt, hogy nem tudta percre pontosan megmondani, hogy mennyi ideig várakozott, azzal magyarázta, hogy nem nézte az órát.

Nem látta elfogadhatónak azt, hogy a bíróság az alkoholfogyasztás idejét is a visszavont vallomására alapította. Azt semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá.

A nyilvános ülésen a védő a fellebbezését részben módosítva tartotta fenn.

Annak megvizsgálását is kérte, hogy az elsőfokú bíróság az emberölés büntette és az ittas járművezetés vétsége tekintetében eleget tett-e a bizonyítási és indokolási kötelezettségének? Ennek elmulasztása hatályon kívül helyezésre adhat alapot.

A felmentésre irányuló fellebbezést egyezően fenntartotta.

Az enyhítést célzó fellebbezés körében a vádlott 53 éves korára és az időmúlásra hivatkozott.

A vádlott a felszólalásában az írásbeli beadványában foglaltakat fenntartva annak a véleményének adott hangot, hogy ez egy előre eldöntött ügy volt.

A fellebbezések nem alaposak.

A bejelentett kétirányú perorvoslatok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§.(1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomó részében betartotta.

Eljárási szabálysértést követett el viszont, amikor - egyetértve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakkal - tanú1 és tanú2 tanúk vallomását bizonyítékként értékelte. E két tanú ugyanis a 2013. szeptember 30. napján tartott tárgyaláson a Be.82.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján megtagadta a vallomástételt. Az állandó és töretlen bírói gyakorlat és a Be.296.§.(3) bekezdés helyes értelmezése szerint a tanú bármikor élhet a törvényben biztosított mentességi jogával, akár külön kioktatás nélkül is, vagy a vallomástétel közben is. Amennyiben a mentesség valóban megilleti a tanút, a korábban, illetve azt megelőzően tett vallomása nem vehető figyelembe, a nyomozati eljárás során, vagy a tárgyaláson korábban tett vallomása nem olvasható fel és nem is használható fel törvényes bizonyítási eszközként.

Így a fenti két tanú valamennyi vallomását a Be.78.§.(4) bekezdés II. fordulata alapján a másodfokú bíróság a bizonyítékok köréből kirekesztette.

Ez konkrétan a 7. oldal 2. bekezdésére, a 7. oldal 5. bekezdésétől a 8. oldal 2. bekezdéséig terjedő szövegrészre, a 8. oldal 4. bekezdésében tanú1 megnevezésére, a 9. oldal 7. bekezdéséből tanú1-gyel kapcsolatos utalásra terjedt ki.

A fentiekkel összefüggésben az is megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése olyan relatív eljárási szabálysértés, amely nem volt lényeges kihatással az eljárás lefolytatására, a tényállás megalapozottságára, így a Be.375.§.(1) bekezdése szerint nem adott okot a hatályon kívül helyezésre.

Az elsőfokú bíróság egyébként a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és

összességükben is értékelte, mérlegelte, az általa megállapított tényekből további tényekre is helyes logikai következtetést vont le.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében felsorolt hibáktól, hiányosságoktól, de az az iratok tartalma alapján a Be.352.§.(1) bekezdése szerint pontosításra és kiegészítésre szorult az alábbiak szerint:

- Az ítélet 3. oldal 7. bekezdését azzal pontosítja, hogy a vádlott lakásán helyesen 2 db 12-es kaliberű sörétes töltényt találtak.
A pontosításra nyilvánvaló elírás miatt volt szükség, és annak alapja a lefoglalási jegyzőkönyv és a fegyverszakértői vélemény.
- Ugyanezen oldal utolsó bekezdését azzal egészíti ki, hogy a 10 db 6 mm-es kaliberű szobátöltény és a 125 gramm lőpor lőszeralkatrésznek minősül.
A kiegészítés a fegyverszakértői vélemény megállapításán alapul (nyom. ir. 118. oldal).
- A 4. oldal 2. bekezdés 2. sorát azzal javítja ki, hogy a sértett 2011.december 17. napján költözött az ingatlanba (a sértett nyom. vallomása 176. oldal 3. bekezdés, tárgyalási vallomása, 25. sorsz. tjkv.)
- Az 5. oldal 6. bekezdése után rögzíti azt is, hogy bántalmazás következtében a sértett a koponya jobb oldalán, occipitálisan gyermektenyérynyi duzzanatot szenvedett el, melynek gyógytartama 8 napon belüli (nyom. ir. 178. oldal, orvosi igazolás és 179. oldal járóbeteg szakellátási lap)

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a szükséges körben eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Ennek során számot adott arról, hogy mely bizonyítékot, milyen részében, miért fogadott el, melyiket miért nem tartotta elfogadhatónak.

A lőfegyverrel és lőszerrel visszaéléssel kapcsolatos ténymegállapításokat maga a vádlott sem vitatta. Beismerő vallomását az igazságügyi fegyverszakértői vélemény és a lefoglalási határozatok is alátámasztották.

Az ittas járművezetéssel kapcsolatos vádlotti védekezést az elsőfokú bíróság alappal vetette el és ennek indokait az ítélet 8. oldal 4. bekezdésében ki is fejtette. Az ott leírt mérlegelés eredményét a vádlotti írásbeli fellebbezésben leírtak sem döntenek meg.

Az iratok tartalma alapján megállapítható volt, hogy a vádlott a nyomozati vallomásában beismerte, hogy aznap két liter bort ivott meg és ettől elég „spicces” állapotba került, amikor este gépkocsiba ült. A későbbi nyilatkozataiban jelenik csak meg az egyre hosszabb várakozási időt megjelölő ráivásra hivatkozás.

Tény, hogy az igazságügyi orvosszakértő véleménye szerint a mért alkoholmennyiség és a vádlott előadása egymásnak számszakilag megfelelhet, és nem cáfolható, de biológiai ténszerűsége kétséges, mivel a viszonylag rövid idő alatt a szervezetbe kerülő nagyobb alkoholmennyiség, akár heveny mérgezéses állapotot is előidézhethet (bírósi iratok 34. sorszáma alatti orvosszakértői vélemény).

Ugyanakkor az is megállapítható a helyszíni szemlén készült fényképfelvételek alapján, hogy a vádlott által várakozásra is használt személygépkocsiban nem volt ital fogyasztásra utaló nyom, pl. üres italosüveg, de egyébként ilyenre maga a vádlott sem hivatkozott.

A bizonyítékok egybevetéséből helytálló mérlegeléssel fogadta el az elsőfokú bíróság tényként, hogy a vádlott az általa állított 2 liter bort a vezetés előtt, a nap folyamán fogyasztotta el és ilyen állapotban vezette a személygépkocsit.

Ekként pedig helytálló az elkövetéskori alkoholos befolyásoltság mértéke is a szakértői vélemény szerint.

A vádlott által kifogásolt eltérő értékek a mért értékből az elkövetéskori értékre visszaszámolásból adódnak.

Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a vádlott ölési szándékát, annak előzményeit, a cselekmény lefolyását, és helytállóan fogadta el ebben a körben a sértett lényegileg azonos vallomását. A sértetti nyilatkozatot az eljárás egyéb objektív adatai is alátámasztották, így alaptalan volt a vádlotti hivatkozás a sértetti vallomásokban felmerülő, lényegesnek nem mondható ellentmondásokra.

Alaptalan volt az a vádlotti hivatkozás is, hogy a fegyverrel rendelkező tanú6-tól való félelmében vitte magával a fegyverét, és az is, hogy ezt az információt tanú5-től tudta. Egyrészt a tanú5 következetesen tagadta ezt a tényt, másrészt a helyszínre érve a vádlottnak észlelnie kellett, hogy a tanú6 gépkocsija nem parkol a ház előtt, nem úgy mint aznap korábban, amikor ezt látva a vádlott elhajtott a helyszínről.

Helytállóan, a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy kb. 2,5 méterről lőtt rá a vádlott a feleségére, így a vádlotti fellebbezésben írtak e tekintetben is alaptalannak bizonyultak.

A tárgyaláson a sértett határozta meg ezt a távolságot, és ez összhangban volt a helyszínrajz szerint a helyiség 3,5x4 méteres alapterületével és a berendezésével. Ezek alapján egyébként arra is lehetett következtetni, hogy a vádlott az ajtóban

állhatott a lövés leadásakor, mert a vérző kézsérüléséből, amit az ajtóüveg betörésekor szerzett, ott került szennyeződés a földre.

Ugyancsak nem találta alaposnak a másodfokú bíróság a vádlotti hivatkozást a feleségénél lévő kés vonatkozásában sem. A sértett nem vitatta, hogy félelmében egy kést vett magához, és egy kispárnát is maga elé tartott védekezésésként. Arra nem merült fel adat, hogy a sértett támadólag lépett volna fel a vádlottal szemben.

Ezzel szemben a sértett 19 óra 54 perckor és 19 óra 55 perckor is telefonon bejelentést tett a rendőrségen, hogy a vádlott egy kisbaltával üti a bejárati ajtót és életveszélyesen fenyegeti őt.

Nem volt elfogadható a másodfokú eljárásban előterjesztett az a vádlotti védekezés, hogy a sértett a késsel a kezében támadólag lépett volna fel, és az a magyarázat sem, hogy erről miért nem számolt be sem a nyomozás során.

Alaptalanul hivatkozott a vádlott a rendőri „túlkapásra” is.

A nyomozati iratok között szereplő, a vádlottról közvetlenül az előállítását követően készült teljes alakú, részletező fényképfelvételek alapján egyértelműen megállapítható, hogy nem volt olyan állapotban, mint amelyet a fellebbezése indokolásában leírt (feldagadt szem, vérző száj, stb.). A vádlotton látható külsérelmi nyomok a földre vitel és a megbilincselésének a nyomai, olyan sérülések, amelyek a jogszerű és szakszerű rendőri intézkedés során keletkeztek.

A másodfokú bíróság bizonyítottan látta azt is, hogy a vádlott másodszor is rá akart lőni a feleségére. Ezt egyébként a vádlott a nyomozás során és a tárgyaláson is többször említette, és csak utóbb vitatta a fellebbezés indokolását tartalmazó beadványában. Még olyan kijelentés is tett az elsőfokú tárgyaláson, hogy nem tudja miért nem sült el a fegyver másodszor, talán mert régi volt (bíróági iratok 25. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv). Ez a ténymegállapítás van összhangban a sértett vallomásával, amely szerint újratöltés hangját hallotta, bár ez valójában - félautomata fegyverről lévén szó - az elsütőbillentyű működtetéséből adódott. A tanú⁴ intézkedő rendőr szerint a vádlottól elvett fegyverből a tárat kivették, a fegyver csövében nem volt lőszer. Ez arra utal, a szakértő által később egyébként teljesen működőképesnek minősített fegyver esetében, hogy az első lövés leadását követően a tárból valamilyen oknál fogva nem került újabb lőszer a töltényűrbe, és ezért nem tudta a vádlott a fegyvert ismételten elsütni.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság is kétséget kizáróan bizonyítottan látta a vádlott terhére rótt valamennyi bűncselekmény elkövetését.

A felmentést célzó fellebbezések az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadják, a vádlotti védekezés elfogadtatását célozzák,

ami viszont megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére mindhárom cselekmény tekintetében.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, miszerint a jelenleg hatályos törvény rendelkezései nem tekinthetők enyhébbeknek, ekként a cselekmény elkövetésekor büntető törvényt kellene alkalmazni.

Egyetértett a másodfokú bíróság a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség azon álláspontjával, hogy az elsőfokú bíróság a fenti véleményét nem indokolta meg, és hogy a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb szabályai miatt a vádlottnál az elbíráláskori törvény alkalmazása a kedvezőbb. Utal a másodfokú bíróság a 4/2013. (X.14.) BK véleményben foglaltakra, mely szerint a határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2.§.(1)(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

Az élet elleni cselekmény minősítése körében az elsőfokú bíróság által adott jogi indokolás megfelel a bírói gyakorlatnak és a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban írt szempontoknak.

Az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazása miatt a vádlott által elkövetett cselekményeket a 2012. évi C. törvény rendelkezései szerint kellett minősíteni az alábbiak szerint.

Az emberölés bűntettének kísérlete a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdése, a löfegyverrel és lőszerral visszaélés bűntette 2012. évi C. törvény 325. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés a) pont szerint minősül, a közlekedési bűncselekménye a 2012. évi C. törvény 236. § (1) bekezdése szerint minősül és megnevezése járművezetés ittas állapotban vétsége.

Az elsőfokú bíróság csak részben sorolta fel helyesen a büntetés kiszabásakor figyelembe vehető körülményeket, azokat ki kellett egészíteni és pontosítani kellett.

Súlyosító körülményként kell értékelni a kitartó szándékot, amit az alapoz meg, hogy a vádlott másodszor is megkísérelt rálőni a sértettre, majd amikor ez nem sikerült a pisztoly markolatával kezdte ütlegetni.

Az élet elleni cselekmény kísérleti szakban maradása csak kisebb fokban enyhít, mivel a kísérlet befejezett volt és közeli. A részbeni beismerés ugyancsak kisebb súllyal vehető figyelembe, mivel a vádlott csak a löfegyverrel és lőszerral visszaélés bűncselekményét ismerte el.

Az is megállapítható volt, hogy a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett időmúlás enyhítőként nem értékelhető, hiszen az elkövetett bűncselekmények büntetési tételéhez viszonyítva az nem mondható jelentősnek.

Az így pontosított bűnösségi körülmények alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott tartamú börtönbüntetés szükséges, de egyben elegendő is a büntetési célok eléréséhez. Ez a börtönbüntetés és a mellette alkalmazott közúti járművezetéstől eltiltás és közügyektől eltiltás arányban áll a vádlott által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnösségi fokával, és a bűnösségi körülményekkel.

Ezért a másodfokú bíróság sem az enyhítésre, sem a súlyosításra irányuló fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

A Btk.38.§.(1)(2) bekezdés a/ pontja szerint megállapította a másodfokú bíróság, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az új Btk. alkalmazása miatt a jogszabályhelyekre hivatkozásokat is e szerint kellett megjelölni.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk.37.§.(2) bekezdés a/ pontja alapján börtön.

A járművezetéstől eltiltás a Btk.55.§.(1) bekezdés a/ pontján, a (2)(3) bekezdésein, az 56.§.(1)(3) bekezdésein alapul.

A közügyektől eltiltás kiszabására a Btk.61.§.(1) bekezdésében, és a Btk.62.§.(1) bekezdésében írtak alapján került sor.

Az elkobzás a Btk.72.§.(1) bekezdés a/ és d/ pontjai alapján történt.

A halmazati büntetés szabályait a Btk.81.§.(1)-(3) bekezdései tartalmazzák.

A büntetés kiszabására a Btk.80.§.tartalmaz rendelkezéseket. Ez utóbbi alapján a középérték 10 évnek felel meg. A másodfokú bíróság azonban a legsúlyosabb élet elleni cselekmény kísérleti szakban maradása, a vádlott büntetlen előélete miatt úgy látta, hogy ettől el lehet térni, és a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés is elegendő a büntetési célok eléréséhez.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására a Btk.92.§.(1)(2) bekezdése alapján került sor.

Az elsőfokú bíróság a járulékos kérdésekben lényegében a törvénynek megfelelően határozott, e körben csak kisebb pontosításokra volt szükség.

A rendőrségen kezelt bűnjelek kapcsán az elsőfokú bíróság a nyomozati iratok 5. oldalán található bűnjeljegyzéket jelölte meg. E helyett a rendőrségi ügyszámot kell a megfelelő azonosítás érdekében megjelölni.

A bűnjeljegyzék 14. tétele alatt szereplő löporletapogató fóliról nem hozott határozatot az elsőfokú bíróság. Azt a Be.155.§.(1)(8) és (9) bekezdései alapján - a lefoglalás megszüntetését követően - meg kell semmisíteni.

Tekintettel a fentiekre az ítélőtábla a Székesfehérvári Törvényszék 6.B.156/2012/39. számú ítéletét a Be. 372. §. (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. §.(1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes letartóztatásban, illetve házi őrizetben töltött idő beszámítására a Btk.92.§.(1)(2)(3) bekezdés a/ pontja alapján került sor.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be.381.§.(1) és a 338.§.(1) bekezdése alkalmazásával a vádlottat kötelezte, mivel fellebbezése eredményre nem vezetett.

, 2014. év október hó 22. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

dr. Halász Irén sk.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 6.B.165/2012/39. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 5.Bf.145/2014/33. számú ítéletében írt változtatással 2014. október hó 22. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év október hó 22. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő